

ELSŐ KÖNYV

EMPIRE OF THE VAMPIRE

vámpírbirodalom

„Ez a könyv
véresen zseniális.”

– V. E. Schwab,
bestsellerszerő

fine
selection

JAY KRISTOFF

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERŐ

JAY KRISTOFF

ELSŐ KÖNYV

EMPIRE
OF THE
VAMPIRE

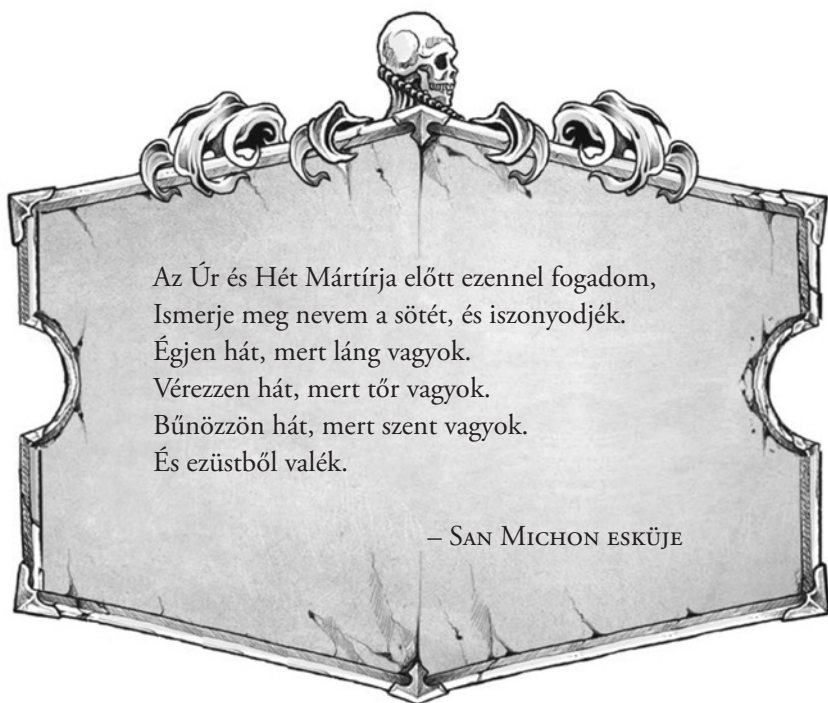
vámpírbirodalom

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Fogd meg a kezem
Mert végre nem vagy egyedül
A pokol már vár.

– Mark Morton

Az Úr és Hét Mártírja előtt ezennel fogadom,
Ismerje meg nevem a sötét, és iszonydjék.
Égjen hát, mert láng vagyok.
Vérezzen hát, mert tőr vagyok.
Bűnözzön hát, mert szent vagyok.
És ezüstből valék.

– SAN MICHON ESKÜJE

Ne azt kérdezd, létezik-e az Isten, hanem azt, miért akkora farkok.

Nincs az a bolond, ki tagadná a gonosz létezését. Mindennap az árnyékában járunk. A legjobbak fölé emelkednek, a legrosszabbak két pofára zabálják, de kivétel nélkül nyakig gázolunk benne életünk minden percében. Áldás és átok egyformán ér kegyetlent és kegyest. Mert minden meghallgatott imára jut tízezer, ami süket fülekre talál. És a szentek együtt szenvednek a bűnösökkel a pokol gyomrából kiokádott fenevadak prédáiként.

De ha létezik a pokol, akkor mennyországnak is kellene.

És ha létezik mennyország, akkor akár rá is kérdezhetnénk a miértre.

Mert ha a Mindenható hajlandó lenne véget vetni minden gonoszszágnak, de valamiért képtelen, akkor nem olyan mindenható, ahogy azt a klérusa állítja. Ha képes, és hajlandó is lenne közbelépni, akkor hogy létezhet gonosz egyáltalán? És ha nem hajlandó, és nem is képes bevégezni, akkor közel sem isten.

Röviden és tömören: igenis közbeléphetne. Csak nem akar.

Tehetne a szüleiktől elszakított gyermekek, a jeltelen sírok végtelen kertjei, a megfeketedett nap fényében prédáló nyughatatlan Holtak ellen.

Prédává lettünk, mon ami.

Élelemmé.

És egy kurva szalmaszálat se tett keresztbe ellene.

Pedig hatalmában állt.

Mégsem tette.

Vajon mivel érdemelhattük ki a gyűlöletét?

Alkony

A NAPHALÁL HUSZONHETEDIK ÉVE az Örök Király birodalmában, és a gyilkosa a halált várta.

A mészáros a keskeny ablakban rostokolva leste a vége érkezését. Háta mögött összefonta tetovált kezét, amit alvadt vér és csillagsápadt hamufoltok mocskoltak. A szobája a magányos torony magasában nyílt, nyughatatlan hegyi szelek csókolgatták. A súlyos páncélajtó egy seregen is kifogott volna. A vadász e magasból szemlélte az érdemtelen pihenőjébe süllyedő napkorongot, és elmerengett, milyen íze lehet a pokolnak.

Az alanti udvar macskakövei rövid utat ígértek egy álomtalan homályba. De a keskeny ablakon képtelenség kiférni, a foglárjai pedig nem hagytak semmit, ami végső álmot nyújthatna. Csak szalmát vánkosnak és egy vödört budinak, és kínzás gyanánt a kecsgetető alkonyt, míg az igazi kínzás megérkezik. Vastag kabátot, vén csizmát és bőrbricseszt viselt, min-det ellepte a hosszú út pora és a korom. Sápadt bőre verejtéktől ragadt, de lehelete nyomán párafelhő szállt a hűvösben, mivel mögötte nem égett tűz a kandallóban. A dérvérek még egy börtöncellában sem kockáztatnák meg a tűzgyújtást.

Nemsokára eljönnek érte.

Alatta ébredezni kezdett a kastély. Szörnyek ébredtek a fagyos föld vánkosáról, és magukra öltötték az emberség illékony álcáját. A külvilágot betöltötte a csapkodó denevérszárnyak zsolozsmája. Az alanti falakon sötét vértés függőharcosok járőröztek, fekete köpenyükre ikerfarkasokat és

ikerholdakat hímeztek. A vadász fintorogva figyelte őket; férfiak örködnek ott, ahol egyetlen szelindek sem alázná magát.

Az égbolt sötét, akár a bűn.

A láthatár vörös, akár az asszonya ajka a búcsúcsókjukkor.

A hüvelykje végigfutott az ujjain, a bütykei alá varrt betűkön.

– Hát ezért... – suttozta.

– Bejöhetek?

A vadász egy összerezenésre sem méltatta – még ezt a koncot is megtagadta a dérvértől. Helyette makacsul bámulta az alanti hegyhát hamuszürke hóval lepett málló bércseit. Immár érezte a mögötte álló teremtményt, a pillantása a tarkóját gusztálta. Tudta, mit akar, miért jött ide. A szíve mélyén tudta, hogy ki fogják élvezni minden sikolyát, mégis kímeletes gyorsaságban reménykedett.

Végül megfordult, a láttán tűz lobbant a bensőjében. Régi barátként üdvözölte a düh forrását. Kiúzta a fejéből az erei sajgását, a feszülő hegeit és a csontjaira nehezedeő éveket. A szemközti szörnyet mustrálva hátrározottan megfitalodott. A makulátlan és tökéletes harag szárnyán suhant az örökkévalóság felé.

– Jó estét, lovag! – üdvözölte a dérvér.

Fiúként érte a halál. Lehetett tizenöt vagy tizenhat, megőrizte a férfikor küszöbének nőies karcsúságát. De csak Isten tudhatta az igazi korát. Arcán finom pír, hatalmas barna szemét arany fürtök keretezték, egy rövid tincset művészién fésültek a homlokába. Bőre tükörsima és alabástromfehér, az ajka bezzeg emelyítően vörös, akárcsak a szeme fehérje. Nemrég étkezett.

Egy óvatlan vadász akár élőnek is vélhetné.

Sötét selyem szalonkabátján arany hímezés. Vállán hollótoll palást, felhajtott gallérja, akár egy ragyogó fekete pengesor. Mellkasára a vérvonal címerét, az ikerholdak előtt felágaskodó farkaspárt hímeztek. Sötét bricsesz, selyem nyaksál és harisnya, a képet kifényesített cipő koronázta meg. Főúri bőrbe bújt fenevad.

A seregnek is ellenálló zárt ajtó dacára a cellája közepén állt. Csontfehér tenyerében vaskos fóliánst szorongatott, hangja édes, akár egy altatódal.

– Jean-François márki vagyok a Chastain-vérvonalból, öméltósága, Margot Chastain krónikása, aki ezen a néven első és utolsó, farkasok és emberek halhatlan császárnője.

A vadász nem felelt.

– Te pedig Gabriel de León, a legutolsó ezüstszent.

A Gabriel nevű mészáros hallgatott, mint a sír. A lény szeme gyertyalángként izzott a némaságban; a szobát megülte a buján csatakos fekete-ség. Mintha Gabriel egy szirten állna, ahonnan az egyetlen kiút a nyakára tapadó rubinvörös ajkak érintése lenne. Az ábrándképtől lúdbőrözött, a vére önkéntelenül felpeszdült. Csalogatta, mint molylepkét a láng, ami gyilkosa lesz.

– Bejöhetek? – ismételte a szörny.

– Már bent vagy, dérvér – felelte Gabriel.

A lény tudálékos mosollyal pillantott Gabriel öve alá.

– Udvariasság mindenekelőtt, lovag.

Csettintett, mire a páncélajtó felpattant. Egy szemrevaló, hosszú, fekete ruhát és fűzöt viselő függő suhant be rajta. A darázsderekú nő gyűrt bársonydamaszt köntöst viselt, torka körül sötét csipkepánt. Hosszú vörös copfjai fényes rézláncokként tekeregtek a szeme körül. A harmincas évei közepén járhatott, akárcsak Gabriel. A kora alapján a fenevad anyja lehetett volna, mintha amaz hétköznapi fiú lenne, ő pedig hétköznapi asszony. De egy nálánál is súlyosabb bőrfotelt cipelt, és lesütött szemmel, erőlködés nélkül letette a dérvér mellé.

A szörnyeteg makacsul Gabrielt fürkészte. És az őt.

A nő becipelt még egy karosszéket és egy kicsiny tölgyfa asztalt. A széket Gabriel mellé, az asztalt pedig közéjük helyezte, majd imára készülő perjelnöként, összekulcsolt kézzel megállt.

Gabriel most már láthatta a nyakán éktelenkedő hegeket: a pánt alatti árulkodó lyukakat. Borzongott a megvetéstől. Úgy cipelte a széket, mint ha tollpihe lenne, de most, a dérvér jelenlétében szinte elfűlt, sápadt keble úgy hullámozott a fűzője felett, mint szűzlányé a nászéjszakáján.

– *Merci* – hálálkodott Jean-François a Chastain-vérvonalból.

– Hű szolgája vagyok, mester – motyogta a nő.

– Most hagyj minket magunkra, kedves.

A függő a szörny szemébe nézett. Ujjbegye lassan végigfutott a keblén, onnan a nyaka tejfehér ívére és...

– Türelem – feddte a dérvér.

A nő ajka szétvált. A szívverése látványosan felgyorsult a gondolatra.

– Az akarata szent, mester – suttogeta.

Gabriel egy pillantásra se méltatva pukedlizett, majd kiosont a szobából, kettesben hagyva a vadászt a szörnyeteggel.

– Leülünk? – kérdezte amaz.

– Állva vagy ülve halok, egyre megy – felelte Gabriel.

– Nem azért jöttem, hogy megöljelek, lovag.

– Akkor mi kéne, dérvér?

Suttogett a sötét. A szörnyeteg rezzenetlenül moccan; az egyik pillanatban még a karosszék mellett állt, a következőben már helyet foglalt. Lesöpört egy képzeletbeli porszemet a szalonkabátja brokátjáról, és az ölébe tette a könyvet. Röpké erődemonstráció – figyelmeztető fitogtatás, nehogy a lovag oktondiságra vetemedjen. Csakhogy Gabriel de León tizenhat éves kora óta vadászott a fajtájára, így pontosan tudta, mikor kell meghátrálni.

Fegyvertelen volt. Három napja nem aludt. Kiehezett, sarokba szorult, és izzadt az elvonási tünetektől. Hammar visszhangzó szavai törték át az évek ködét, a mestere ezüstsarkú csizmájának kopogása San Michon macskakövein.

Első törvény: hulla nem ölhet Holtat.

– Biztosan gyötör a szomj.

A szörny kristályflaskát húzott elő a kabátjából, lapjain tompa fény sziporkázott. Gabriel hunyorított.

– Csak víz, lovag. Igyál!

Ismerős játék: a kísértés előtt kedvességgel kecsegtetik. Ettől még a nyelve smirgliként dörzsölte a fogsorát. Noha a bensőjét mardosó szomjúságot semmiféle víz nem enyhítené, mégis kikapta a palackot a fenevad halottsápadt markából, és a tenyerébe öntött egy kortyot. Kristálytisza. Szagtalan. Vérnek nyoma sincs.

Vedelt, szégyellte a megkönnyebbülést, mégis az utolsó cseppet is kiárta. Emberi részének e víz bármilyen bor vagy asszony zamatánál jobban esett.

– Kérlek! – A dérvér szeme üvegcserep módjára ragyogott. – Foglalj helyet!

Gabriel megvetette a lábát.

– *Leülni!* – jött a parancs.

Gabriel érezte a szörny mindent elsöprő akarátát, a sötét szempár be-töltötte a szeme világát, kisöpörve minden mást. Mindennél csábítóbb. Egy bimbó csalogatja így a darazsat csupas, harmatos ifjú szirmaival. Gabriel vére újra lefelé áramlott. De ezúttal is Hammar szavai visszhangoztak a fejében.

Második törvény: Holt nyelvnek engedni Holt nyelvet ízlelni.

Így Gabriel maradt, ahol volt. Egyenes gerinc, kis terpesz. A szörny ajkán mosoly árnya játszott. Karcsú ujjai elsöpörték az átkozott csokoládé szemébe hulló aranyfürtöt, az ölében tartott kötetten doboltak.

– Lenyűgözől – ismerte el.

– Az érzés nem kölcsönös – felelte Gabriel.

– Vigyázz a szádra, lovag! Még a végén a lelkemre veszem.

– *A Holtak lelke állati, külsejük emberi, pusztulásuk ördögi.*

– Á! – A dérvér vigyora nem sok jót ígért. – A negyedik törvény.

Gabriel próbálta leplezni a döbbenetét, a gyomra mégis tótágast állt.

– *Oui* – bólintott a dérvér. – Ismerem a rended szabályait, de León. Aki nem tanul a múltból, a jövőben fizeti meg az árát. Nyilván el tudod képzelni, milyen fontos a jövő a halhatatlanoknak.

– Add vissza a kardom, pióca! Majd akkor bizonygasd a halhatatlanságodat!

– Jellemző. – A szörny a hosszú körmét vizslatta. – Fenyegetőzés.

– Eskü.

– „Az Úr és Hét Mártírja előtt ezennel fogadom – idézte a szörny –, ismerje meg nevem a sötét, és iszonyodjék. Égjen hát, mert láng vagyok. Vérezzen hát, mert tőr vagyok. Bűnözzön hát, mert szent vagyok. És ezüstből valék.”

Gabrielt elsöpörte a vágyódás puha és mérgező hulláma. Időtlen idők teltek el, mióta e szavak San Michon rózsablakos fényében visszhangoztak. A bosszú és az erőszak fohásza. Ígéret egy közönyös istennek. De egy ilyen helyen, egy *efféle* ajakról viszonhallva...

– A Mindenható szerelmére, ülj már le – sóhajtott a dérvér –, mielőtt összeesel.

Gabriel érezte a szörny akaratának nyomását, a terem minden fénye az ő szemébe sűrűsödött. Szinte hallotta a suttogását, a foga a fülét csiklandozta, álmot ígért a hosszú út végén, hideg fürdőt, mi lemossa a kezére tapadó vért, és meleg, néma sötétséget, mi elfeledi a megszerzett és elvezített dolgok árnyát.

De felidézte a hölgye arcát. A búcsúcsókjától ragyogó ajkát.

És kitartott.

– Mit akarsz, dérvér?

Elillant a napnyugta utolsó szusszanása is, Gabriel nyelvét ódon avar íze csókolta. A vágy végleg eltöltötte, a nyomában szükség loholt. A szomj fagyos ujjai a gerincét cirógatták, fekete szárnya a vállára borult. Mikor füstölt utoljára? Két napja? Három?

Isten az égben, a saját anyjával végezne egy kóstolóért...

– Mint már mondtam – válaszolta a dérvér –, öméltósága krónikása volnék. A vérvonala őrzője és a könyvtára vezetője. Fabién Voss sunyi mesterkedésed áldozata lett. Mivel a Vér Udvarai lassacskán mind megalázkodnak, az úrnőm végre törődhet a megőrzéssel is. Így az utolsó ezüstszent halála és a Rended tudásának jeltelen sírba temetése előtt sápadt császárnőm, Margot végtelen nagylelkűségében felajánlja neked, hogy szólj.

Jean-François ajka borvirágos mosolyra húzódott.

– Hallani óhajtja a történetedet, lovag.

– A fajtádnak sosem ment a tréfálokozás, ugye? – kérdezte Gabriel. – A halálotok óráján levedlitek a humorérzéketekeket. Az úgynevezett szaros lelketek maradványaival együtt.

– Miért tréfáloznék, de León?

– A vadak gyakran játszanak az ételükkel.

– Ha a császárnőm inkább játszadozna, Alethe-ben is hallanák az üvöltésedet.

– Jellemző. – Gabriel a repedezett körmét vizslatta. – Fenyegetőzés.

A szörny fejet hajtott.

– Talált.

– Miért pazarolnám az életem végóráit egy olyan történet felidezésére, ami a világon senkit nem érdekel? A szemedben senki vagyok. Semmi.

– Ugyan már! – A teremtmény felhúzta az egyik szemöldökét. – A Fekete Oroszlán? A férfi, aki túlélte Augustin bíbor havát? Aki fajtársaim ezreit égette hamuvá, és az Örök Király torkához szoritotta a Veszett Pengét? – Jean-François egy engedetlen diákot feddő nevelőnő módjára ciccegett. – A rended krémje voltál! Az egyetlen túlélő. A páratlanul széles vállad ledobja a szerénykedés palástját, lovag.

A dérvér vérszagot érző farkas módjára táncolt a hazudozás és a hízelgés pengeélén. Mindeközben azon merengett, mit is akarhat igazából az ellenség, és miért nem végeztek még vele. És végül...

– A Grál érdekel – döbönt rá Gabriel.

A szörnyeteg dermedt arca, akár egy márványszobor. De a baljósan merev pillantása kétségkívül megrezzent.

– A Grál elpusztult – felelte a lény. – Így mit törődnénk a kupával? Gabriel félreccapott fejfelé idézte a szöveget.

*Ajtatos kéz gyógyírt hozhat;
Szent kehely fénye nem apad;
Halandó áll majd a vártán
A Hét Mártír szeme láttán.*

Hűvös kuncogás visszhangzott a csupasz kőfalak között.

– Krónikás gyökök, de León. Engem a történelem érdekel, nem a mítoszok. A parttalan babonákat bízunk csak a jószágra.

– Hazudsz, dérvér. *Holt nyelvnek engedni Holt nyelvet ízlelni.* Van képed azt hinni, elárulnám...

Hangja elhalkult, majd elnémult. Noha a szörnyeteg mozdulatlanok látszott, most mégis kinyújtotta az egyik kezét. És ott, a felfordított tenyere hófehér mezején egy vörösesbarna porral teli üvegfiola hevert. Akár a csokoládéporba kevert zúzott rózsaszírom. A kísértés elkerülhetetlenül közeledett.

– Ajándék – húzta ki a dugót a szörnyeteg.

Gabriel álltában is érezte a porított vér illatát. Sűrű, zamatos és rézédés. Az illat a bőrét bizsergette. Egy sóhajjal résnyire nyílt az ajka.

Tudta, mit akarnak a szörnyek. Tudta, hogy egy kóstoló csak fokozná a szomját. Mégis hallotta a messzeségben csendülő szavait. Amik megtették, amire az évek és a vér nem volt képes: megtörték a szívét.

– Odalett a pipám... még Pernyfalván, én...

A dérvér egy művészi csontpipát varázsolt elő a szalonkabátjából, és a fiola mellé tette az asztalkára. Aztán fülig erő mosollyal intett a szemközti székre.

– Foglalj helyet.

És végül Gabriel de León, az a féreg, engedelmeskedett.

– Szolgálj ki magad, lovag.

Mire feleszmélt, már kézbe is vette a pipát, és a kazánba töltött egy adagot a ragacsos porból, még hozzá olyan vad remegéssel, hogy kis híján elejtette a zsákmányt. A dérvér Gabriel szorgos kezét figyelte: csupa heg, bőrkeményedés és mesteri tetoválás. Az ezüstszent jobb kezére koponyafüzért varrtak, baljára rózsafonatot. A bütykei alatt a PATIENCE betűsor díszítette az ujjait. Sápadt bőréről csak úgy sütött a sötét tinta fémes ragyogása.

Az ezüstszent hátracsapott egy hosszú fekete tincset, közben a kabátját és a bőrbricseszét tapogatta. De hiába, elvették a kováját.

– Szükségem lenne egy lángra. Egy lámpásra.

– *Szükség.*

A dérvér kínzó lassúsággal illesztette az ajkához az összetett ujjait. Akkor és ott kettejükre szűkült a világ. Csakis a párosuk létezett, a vadász és a fenevad, és az az ólomsúlyú pipa Gabriel reszkető kezében.

– Beszéljünk hát a szükségről, ezüstszent. Az ok édes mindegy. A mód úgyszintén. A császárnőm parancsba adta a történeted megörökítését. Szóval, úriasan ücsöröghetünk, miközben kielégíted a mocskos kis függőségedet, vagy visszavonulhatunk a kastély legrejtettebb termeibe, ahová az ördögök sem merészkednek. Úgyis az lesz a vége, hogy Margot császárnő megkapja a történetét. A kérdés csak az, suttogod vagy sikoltod.

Megfogta. Elbukott, amint kézbe vette a pipát.

Honvággyal gondolt a pokolra, rettegett a visszatéréstől.

– Adj egy kurva lángot, dérvér!

Jean-François a Chastain-vérvonalból ismét csettintett, mire szélesre tárult a cellaajtó. Odakint a korábbi függőnő várakozott, kezében hosszúkás viharlámpa. Árny a fényben, semmi több: fekete ruha, fekete fűző, fekete nyakpánt. Akkor és ott Gabriel lánya is lehetett volna. Az anyja, a felesége – mit számít? Csak a kezében tartott tűz érdekelt.

Gabriel két íjhúrként feszült, szinte ügyet sem vetett a dérvérre, ami az agyari mögül felhangzó selyempuha szisszenéssel rettent vissza a túztól. Mit törődött ő azzal, ha a lángot követő átkos mágia hamvvá tette a vért, aztán füstté, végül enyhé.

– Hozd ide – utasította a nőt. – De gyorsan!

Engedelmesen az asztalra tette a lámpát, és most először találkozott a tekintetük. Halványkék szempárja minden szónál ékeesebben beszélt.

Kettőnk közül vajon ki az igazi rabszolga?

Nem érdekelte. Jottányit sem. Szakértő kézzel nyirbálta a kanócot, a lángot igazgatta, miközben lassacskán mindent betöltött az olajszag. A forróság szétkergette a torony hűvösét, éppen megfelelő távolságra tartotta a pipa fejét, hogy a por párává illanjon. A gyomra megváltóként fogadta: e fennkölt alkímiát, e baljós vegytant. A porított vér fortyogni kezdett, a szín illatá, magyalgyökér és réz egyvelegévé olvadt. Gabriel ajka pedig olyan szenvedéllyel tapadt a pipára, amire még szeretővel sem volt példa, és... ó, édes Isten a mennyben, letűdözte.

A vakító tüze megtöltötte a tüdejét. A hömpölygő malasztja elöntötte az elméjét. A keblébe fogadta a vér illékony kristályainak gőzét, mire a szíve csontketrecbe zárt madárkaként kalapált a bordáin, farka a bőrnadrágjának feszült, a Mindenható Úr arcától pedig csupán a következő adag választotta el.

A függő szemébe nézve rájött, hogy földre szállt angyallal van dolga. Másra sem vágyott, mint hogy megcsókolja, vedelje, belé temetkezzen, a karjába kapva a bőrét cirógassa az ajkával, miközben a fogai az ínyében ficáncolnak, hadd érezze az álla íve alatt lüktető ígéretet, a nyelvén kalapácsként dübörgő szívverését, az életet, az *életet*...

– Lovag.

Gabriel kinyitotta a szemét.

Az asztal mellett térdelt, táncoló árnya alatta vetült a padlóra. Vajon mennyi idő telhetett el? A nő eltűnt, mintha ott sem lett volna.

Hallotta a kint tomboló szél magányos, egyben tucatnyi hangját; a zsindeyeken pusmogott titkokat, a csurgóba bömbölt átkokat és a feketén kopaszló fák koronájába sűgött nevét. Élesen látott minden szalmaszálat a padlón, érezte az összes ágaskodó szőrszálát, érezte a dohos por és az új halál szagát, érezte az összes utat, amit a csizmája talpával tapodott.

Minden érzéke kiélesedett, akár egy penge, ami csorbán és véresen simult a tetovált kezébe.

– Ki...

Gabriel a fejét rázva kapaszkodott a szirupként illanó szavakba. A szeme fehérje égővörösre váltott. Ránézett a szörnyeteg kezébe visszakerült fiolára.

– Kinek a vére... az?

– Az áldott úrnőmé – felelte a szörnyeteg. – Éj anyám és sápadt hitvesem, Margot Chastain ajándéka, aki ezen a néven első és utolsó, a farkasok és az emberek halhatlan császárnője.

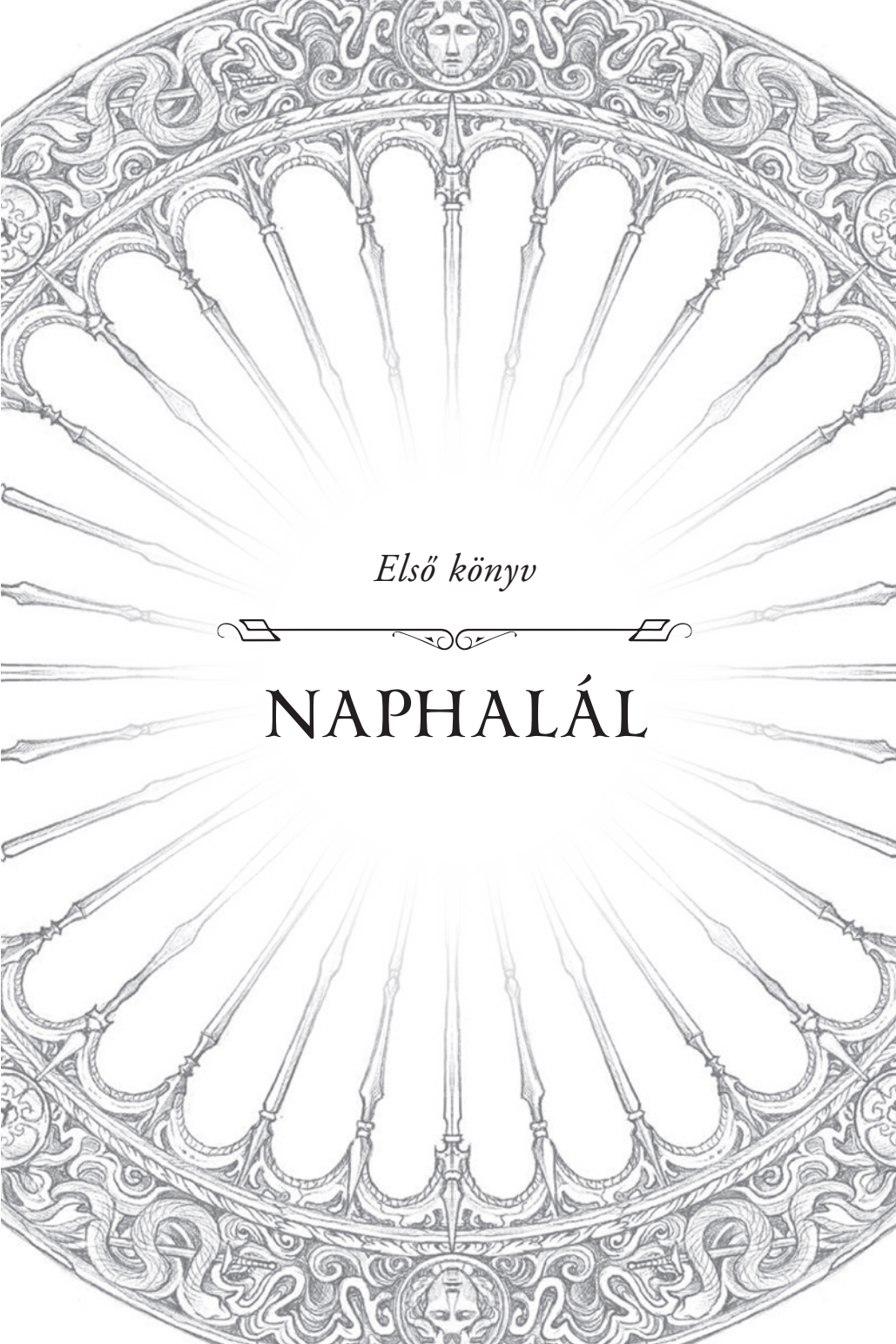
A dérvér puha, vágycsozó gyűlölettel méricskélte a lámpás lángját. A cella ismeretlen szegletéből holsápadt molylepke bukkant elő, hogy a fény körül csapkodjon. Porcelánfehér ujjak záródtak a fiolára, eltűnt szem elől.

– De egyetlen cseppre se számíts belőle, míg titkolod a történeted. Szóval beszélj, mintha egy gyermekhez szólnál. Hiszen talán korok telnek el, míg elolvassák, és addigra e világ rég feledésbe merül. Mert a pergamentre vetett szavaim egészen a halhatlan birodalom végnapjáig fennmaradnak majd! És e krónikán felül sosem ismerheted meg az örökkévalóságot.

A dérvér kabátja mélyéről előkerült egy két farkassal és két holddal faragott fadoboz. Hosszú pennát húzott elő belőle, és apró üvegcsét helyezett a széke karfájára. Jean-François tintába mártotta a tollát, majd sötétben és várakozón felnézett.

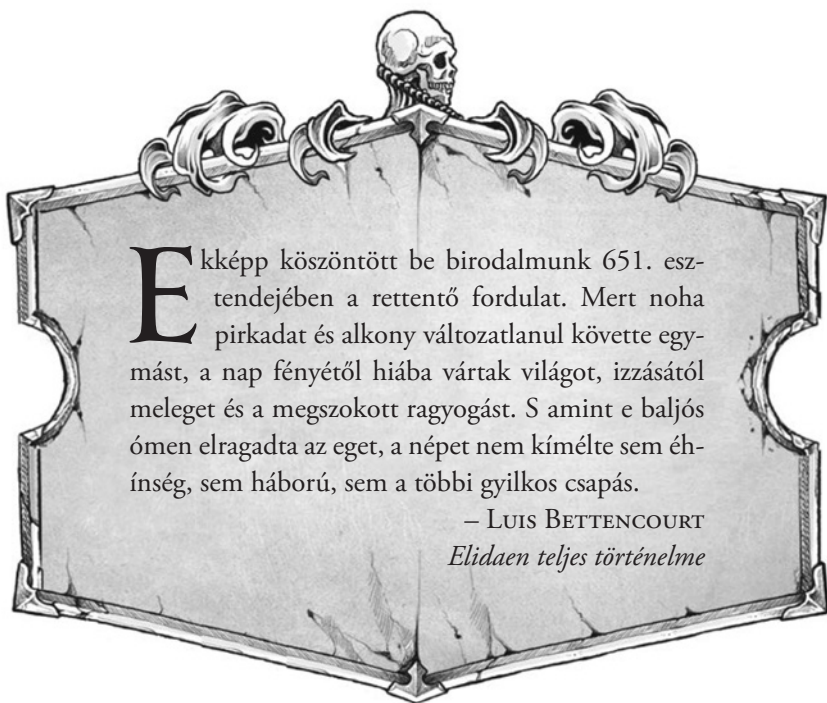
Gabriel nagy levegőt vett, ajkán a vörös füst íze.

– Kezdjük – szólt a vámpír.

Első könyv

NAPHALÁL

Ekképp köszöntött be birodalmunk 651. esztendejében a rettentő fordulat. Mert noha pirkadat és alkony változatlanul követte egymást, a nap fényétől hiába vártak világot, izzásától meleget és a megszokott ragyogást. S amint e baljós ómen elragadta az eget, a népet nem kímélte sem éhínség, sem háború, sem a többi gyilkos csapás.

– LUIS BETTENCOURT

Elidaen teljes történelme

Alma és a fája

– MINDEN EGY NYÚLÜREGGEL KEZDŐDÖTT – vágott bele Gabriel.

Az utolsó ezüstszent úgy meredt a villódzó lámpafénybe, mintha kísértetet látna. A vörösség utolsó gomolya makacsul marta a levegőt, és minden egyes kanócszál lobbanása új szólamként csendült. A régmúlt és a jelen közti éveket tomboló vérhimnuszról zúgó perceknek érezte.

– Így visszanézve – sóhajtott – valahol vicces. Akkora hamukupacot hagytam magam után, amiről elérném a mennyboltot. Lángoló katedrálisokat, romba dőlt városokat, jámboroktól és komiszoktól dagadozó tömegsírokat, és mégis ez mindennek a gyökere. – Merengve csóválta a fejét. – Egy apró lyuk a földben. Az emberiség természetesen másképp emlékszik majd. A dalszöveők a Jóslatról kárognak majd, a papok pedig a Mindenható tervét szajkózzák. De mutass nekem egy egyházfit, aki nem kétszínű, dérvér! Vagy szent embert, aki nem faszszopó.

– A magad módján *te* is szent ember lennél, ezüstszent – jegyezte meg Jean-François.

Gabriel de León halovány mosollyal állta a szörny tekintetét.

– Jó két óra választott el az estétől, mikor az Úr méltóztatott beleköpni a levesembe. A helyiek lebontották a Keff feletti hidat, így kénytelen voltam dél, a Dhahaeth melletti gázló felé indulni. Durva vidék, de Igazság...

– Várj, lovag! – Jean-François márká a Chastain-vérvonalból felemelte az egyik kezét, és a lapok közé tette a pennát. – Ez nem járja.

– Nem-e? – pislogott Gabriel.

– Nem – húzta alá a vámpír. – Megmondtam, a te történeted érdekel. A kályhától. A történetekbe nem szokás csak úgy belevágni. Megvan a kezdetük.

– A Grál érdekel. Az a történet egy nyúlüreggel indul.

– Mint mondtam, ez annak a kornak szól, mikor téged már a férgek is elfeledtek. Csak szépen, sorjában – intett Jean-François az egyik karcsú kezével. – Mikor születél. Hol nőttél fel...

– Egy Lorson nevű koszfészekben születtem. Egy kovács fiaként. Háromból a legidősebb. Tizenkettő egy tucat.

A vámpír csizmától üstökig végigmérte.

– Mindketten tudjuk, hogy ez túlzás.

– De nagy *tudós* vagy te, dérvér! Kaparj össze mindent, amit kiderítettél rólam, rostáld ki a felesleget, és talán maradna végül egy gyűszűnyi.

A Jean-François névre hallgató lény aprót, színpadiasat ásitott.

– Akkor okíts! A szüleid! Hívók voltak?

Gabriel visszavágásra nyitotta a száját. De a Jean-François ölében pihe-nő könyvre pillantva a torkára forrt a szó. Rádöbrent, hogy a dérvér nem csupán a szavait jegyzi le, de skiccel is; két szusszanás között lélegzetelállító sebességgel szaporodtak a vonalak, hogy egy háromnegyedes portrévá álljanak össze. Hátborzongató sűrke szempár. Széles váll és hosszú, éjfél-sötét hajkorona. Markáns áll rövid sörtékkal és alvadt vércsíkokkal. Jobb szeme alatt két sebhely éktelenkedett, egy hosszú és egy rövid, akár hulló könnyecseppek. Gabriel úgy ismerte, mint a tenyerét.

Az ember *saját* arca már csak ilyen.

– Mesteri képmás – ismerte el.

– *Merci* – dörmögte a szörnyeteg.

– A piócatársaidat is megrajzolod néha? Egy idő után biztosan elfelejtik az arcukat, ha már egyetlen tükör sem alacsonyodik odáig, hogy be-lenézhessenek.

– Ne pazarold rám a mételyt, lovag. Mert ez annak is kevés.

Gabriel a vámpírt méricskélve cirógatta végig az ajkát. A vérhimnusz – az imént megszívott pipa tajtékozva lüktető ajándéka – markában minden érzéke felbuzdult. Az ereiben évszázadok ereje.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Áthatotta a kölcsönbe kapott erő és az azzal kéz a kézben járó merészség; a merészség, ami átsegítette Augustin poklán, Pernyfalva tornyain és a Végtelen Légió arcvonalaán. E pillanatban Gabriel de León nem ismert félelmet, bár tudta, csak magát áltatja.

– Visítani fogsz, pióca! Kivéztetlek, mint egy disznót, a javát elteszem egy leendő pipázáshoz, aztán megmutatom, mennyit is ér a halhatatlanság. – A szörny üres szemébe meredt. – Ez már métely?

Jean-François ajka mosolyra görbült.

– *Okkal* emlegették a hirtelen természetedet.

– Érdekes. Bezzeg téged sosem.

A mosoly lassan lehervadt.

A szörnyeteg csak hosszas hallgatás után találta meg a hangját.

– Az apád. A kovács. Hívó volt?

– Inkább reménytelen korhely, de a mosolya láttán az apácák is hanyatt vágták magukat, az öklétől pedig az angyalok is rettegetek.

– Erről eszembe jut a közismert mondás: az alma és a fája.

– Teszek a véleményedre, dérvér.

– Mesélj róla! – A szörnyeteg eközben Gabriel szemét árnyékolta. – A férfiről, aki legendát nevelt. Hogy hívták?

– Raphael.

– Nyilván a tőle is rettegő angyalról kapta a nevét. Akárcsak te.

– És kétségkívül bassza is a csőrüket.

– Jól megvoltatok?

– Mutass egy apát és egy fiút, akik jól megvannak! Az ember csak felnőve ismeri meg a férfit, aki felnevelte.

– Meghiszem azt.

– Biztosan. Nem vagy ember.

A halott lény sziporkázó szemmel pillantott fel.

– Hízélgéssel bármit elérhetsz.

– A liliumfehér kezéd. Az arany fürtjeid. – Gabriel hunyorogva mérte végig a vámpírt. – Elidaeni vagy?

– Ha te mondd... – felelte Jean-François.

Gabriel bólintott.

– Mielőtt belevágunk a sűrűjébe, vámpír, elég, ha annyit tudsz a családomról, hogy északiak vagyunk. A csinosabbja keletről jön, tény és való.